

AHMET BATMAN

*Bana
İkimizi
Anlat*

Kokusuna alıştığınız bir insanı unutamazsınız.

DESTEK YAYINLARI: 513
EDEBİYAT: 185

BANA İKİMİZİ ANLAT / AHMET BATMAN

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalioğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Kemal Kırar
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Kapak Fotoğrafı: Arda Savaşcıoğulları
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: 1.-250. Baskı: 2015
1.-277. Baskı: 2016
278.-305. Baskı: 2017
306.-319. Baskı: 2018
320.-333. Baskı: Şubat 2020
334.-335. Baskı: Haziran 2020
336.-337. Baskı: Aralık 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-18-8

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

instagram.com/ahmetbatman
facebook.com/ahmetbatmanaveb
twitter.com/AveBAveB

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Bana İkimizi Anlat

Ahmet Batman'dan

Annem'e ve tümannelere...

Hayat, elimizde olanlara verdiğimiz değer ile hayal
ettiklerimize verdiğimiz değer arasında gizlidir.
Elinde olanın değerini bilen insan ne muhtaç olur ne
mutsuz. Elindekinin değerini bilmeyen insan ise ne
kurduğu hayallere kavuşabilir ne de mutlu olabilir.
Hayat er ya da geç bize bunu öğretir.

GİRİŞ

Bu hayatta herkesin bir hikâyesi vardır. Herkes yaşamak için doğar ve aslında yaşayamadan, sadece bir şeyler için çırpındıktan sonra hayata veda eder. Bizler doğum ile ölüm arasındaki o ince çizgide yaşamayı unutan insanlarız. Her hayat bir birincilik ile başlar. Aynı şey senin için de geçerli. Eğer şu an bunu okuyorsan, sen de o birincilerdensin.

Şu an kendi hikâyenin başrolündesin. Bense seni bambaşka bir hikâyeye çağırıyorum. Eğer istersen birazdan bu hikâyeye dahil olacaksın ve aslında kendi hikâyenle yüzleşeceksin. Hayat, iki yarımın bir bütün olmasından ibaret. Şimdi ya yarım kalacaksın ya da ona ikini anlatacaksın. İyi yolculuklar.

Birinci Bölüm

*Kokusuna alıştığınız bir insanı unutamazsınız.
Aranıza mesafeler ya da ayrılıklar girebilir.
Yüzünü unutmuş olabilirsiniz, sesini de...
Ama kokusunu unutamazsınız.*

Güneş hep doğar...

Bugün yine saat on buçuk civarında uyandım. Her sabah yaptığım gibi bilgisayarımdan en çok sevdiğim şarkı olan *Wild World*'ü açtım. Bu şarkının sözleri benim iç se simi oluşturunuyordu. Bu adayı, iki yılın ardından sevmeye başladım. Sevdiklerimi terk edip gelmişim buraya ve insan sevdiği bir şehirden vazgeçip anılarının saklandığı başka bir yere geldiğinde, sevmekte zorlanıyor. Alıştım artık, hem de her şeye... Yalnızlığa bile...

Hayatım boyunca hiçbir şeyimi kendim yapmadım. Hep meleklerimle yaşadım ve o melekler bana bir hayat hazırladı. İnsanın sahip olduğu her şeyi kaybetmesi, kendine mecbur olduğunu hatırlatan ilk şey oluyor. Ben bu adada, kendime ve kalbimin içinde yanımda taşıdıklarım mecburum.

Uzun zamana rağmen hiç dostum yok. Yalnızlık bir bakıma insanın kendi seçimi oluyor. Bu seçimi ne zaman yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok. Sanki her şey aniden gelişti ve bir anda hayatım bu şekli aldı. Herkesin hayatında böyle anlar vardır. Kaybetmeye başladığınızda sürekli kaybeder, kazanmaya başladığınızda sürekli kazanırsınız. Bunun bir orta noktası yoktur.

Kazanıyor muyum, yoksa kazandım zannederken hepten her şeyi kaybediyor muyum bilmiyorum, ama mutluyum ve bu mutluluk tüm sorularımın cevabı olabiliyor. Seninle daha mutlu olurdum, bunu elbette biliyorum ama altını çizdiğim ve hayatıma kattığım bir cümle var benim: “Olmayınca olmuyor.” Olmadık biz olamadık.

Bugün yine evden çıkasım, insanların yüzüne bakasım yok. Sakallarım da uzamış ama kesmeye üşeniyorum. Böyle daha iyiyim sanki. Sakallarım mimiklerimi kapatıyor, yüzümdeki çaresizliği saklıyor gibi, bu durum beni mutlu ediyor. Küçük şeylerle mutlu oluyorum artık. Çocukluğumdaki saklambaç oyunlarında bile bu kadar saklanmamıştım ben ve hiç bu kadar yalnız bırakılmamıştım. Korkuyorum. Kendime sorular sormaktan çekiniyorum ama her gün aynanın karşısına geçip “Ne yaptılar sana böyle Rüzgâr?” diye soruyorum. Sonra, Rüzgâr Demirsoy’un sadece kimliğimde yazan bir isim olduğu aklıma geliyor. Ben artık o değilim.

Bir şeylere ihtiyacı var ruhumun sanki. Boşluklar oluyor yeniden, tam da her şey düzeldi derken... Aslında sadece Yağmur’a, onun ellerine ve gözlerine ihtiyacım var. Bana sadece bir kere kek yapmasına rağmen, ben onun kek yapışını özledim. Buluşmalarımıza geç kalışını, geç kalmak bir yana hiç gelmeyişlerini bile özledim. Küsmelerini, beni hiçbir şey yerine koymayışını ve umursamaz hallerini bile özledim.

Hayatta bazı şeylerin olmayacağını kabul etmek biraz zaman alıyor. Üzerinde “Yağmur ve Rüzgâr” yazan bir davetiye hayal ettim hep. Bu belki de hiçbir zaman gerçek olmayacak bir hayaldi ama mutlu ediyordu beni. Bir adam hayatı boyunca tek bir kadını seviyor ve diğer tüm kadın-

larda o kadını arıyor. Ben Yağmur'u kimsede aramadım, çünkü ondan başkasında onu bulmaktan korktum.

Yağmur üşengeç bir kızdı, beni sevecek hali yoktu. Öyle ki telefonunu tek eliyle kullanırken parmağının yetişmediği uygulamaya girmekten bile vazgeçerdi. Şimdi bu kızın beni başlı başına sevmesi mümkün değildi. İnsan bazı şeyleri gördüğünde bu durumu kabul edebiliyor, ancak bir parça da mı sevemezdi yahu, diye de düşünmeden edemiyor. En azından sevilebilecek birkaç yanımdı.

Bazen düşünüyorum da benim gibi bir adamı sevmek o kadar da zor olmamalı. Bir kere güvenilirim. Aldatmak nedir bilmem. Bundan daha önemli bir şey varsa o da onu deli gibi seviyor olmamdı. Yahu bir adam deli gibi sever miydi? Yağmur ne de değer bilmeyen bir kadıymış. Bunu ne kadar da geç anlamışım. İnsan gerçekten âşık olduğunda görmekten vazgeçiyor. Ben de vazgeçtim. Bütün dünyam Yağmur olurken, kendime ufacık bir pay dahi ayırmamışım. İnsan ne kadar âşık olursa olsun biraz da kendi için yaşamalı.

Çokça yordu bu kadın beni ama yormayanları da sevmiyorum bir türlü. O bir kere sarılrsa yetiyor, diğerleri hiç sarılmasa da olur. Kokusundan vazgeçmek zaten mümkün değil. Keşke, dediğim tek konu varsa o da Yağmur'un kokusudur. Evet evet, onun kokusu benim oksijenim olmalıymış. Ben hiçbir kokuyu o kokudan daha fazla sevemedim.

İkimiz diye bir şey olacağını düşledim hep. Şimdi düşünüyorum da ne kadar aptalmışım. Sarılmamız bile mucizeydi bizim. Topu topu birkaç kez sarıldığım bir kadın ne kadar benim olabilirdi ki! Ben çok gözüm kapalı sevmişim, farkında olmadan çok benimsemişim. Benim sanmışım.

Bu başladığım kaçıncı hikâyeye bilmiyorum. Son zamanlarda her şeyden, herkesten sıyrılmış hissediyorum kendimi. Özlediğim tek bir şey bile kalmadı ve kendime verdiğim tüm sözlerden vazgeçtim. Düşlerime gelince, onlardan artık bahsetmek bile istemiyorum. En derinde kalmasından yanayım, çünkü bu halimle çok daha mutluyum.

Eski hayatımı ve yaşanmışlıklarımı bir köşeye atmak beni en mutlu eden şey oldu. İyi ki şu an bu hayata sahibim, iyi ki her şeyi bir kenara bırakıp kaçtım. Kaçmak her zaman korkakların işi değildir. Bazen kaçmanız gerekir. İnsan başka türlü kendisiyle hesaplaşamaz, insan başka türlü kendini karşısına alamaz. Hem korkuyorum hem kendimle savaşıyorum. Ben asla başka türlü bir beni kabul edemem.

Fikirlerim gün geçtikçe değişmeye başladı. Her günüm hem birbirine benziyor hem birbirinden farklı. Günler geçiyor, iyileşiyorum. Kimseye ihtiyacım yok. Okuduğum bir kitapta geçmişti bu cümle: **“Kimseye ihtiyacım yok.”** İşte ben bu cümlenin altını iki defa çizdim. İnanmak istedim yalnız da yaşayabileceğime. Yalnız yaşamak mümkündü, çünkü her insanın içinde öldüremediği ve derinlerine gömdüğü bir şeyler nefes alırdı hep.

Hiç süphem yok ki her insan yaşar benim yaşadıklarımı. Aynanın karşısında saatlerce kendime baktım yine. Evden çıkmaktan vazgeçtim. Bazı günler tam da böyle oluyordu. Sabah duşumu aldıktan sonra giyinip saatlerce evde o halimle oturuyordum. Bu benim için bir çeşit terapiydi. Sanki onunla görüşüyordum ve sanki beni bir yerlerden izliyordu Yağmur Hanım. Belki de deliriyordum. Evet deliriyor olabilirdim ama onu son bir kez görmeden delirmek gibi bir niyetim yoktu.

Bilgisayarın başına oturdum ve gelen mesajları cevaplamaya başladım. Hiçbir beklentim olmadan kurduğum bir blog sayfası epeyce ünlenmişti ve insanlar tarafından büyük bir merakla takip ediliyordu. Herkes yazdığım hikâyenin sonunu merak ediyordu. Tıpkı ben gibi. Ben de hep merak ettim hikâyemin sonunu ama yaşamaya hiç cesaret edemedim.

Hani bazen bazı şeyler bitmesin diye susarsınız ya, hani hayalini sevmek her şeyden daha mutlu eder sizi. Yanına gitseniz, hissettiklerinizi söyleseniz belki de tüm hayalleriniz başlamadan bitecek. Belki de onun için yarattığınız dünyada, aslında onun hiç yeri olmadığını anlayacaksınız. İnsan korkuyor. Aşktan değil, hayallerinin kırılmasından korkuyor. Gitmeye korkuyorsam ve susuyorsam hep hayallerime olan aşkımdan. Üzgünüm Yağmur, sanırım hayallerime olan aşkım artık sana olan aşkımın üzerinde. Uzağından, usulca yaşayacağım bu aşkı, hiç haberin olmadan.

Günler ve geceler hep birbirine benzer. Aşklar da öyle... Değişen tek şey fikirlerimiz ve hayallerimiz... Biz aynıyız. Ben hâlâ aynıyım en azından. Uyuyorum, uyanıyorum ve kurtuldum zannederken yine seni seviyorum. İnsan birini sevmekten kurtulmak ister mi? İstiyor işte.

İkinci Bölüm

*Her ne kadar kendi hikâyemizin kahramanı olsak da,
hayat bize her zaman kendimiz olma şansını tanımaz.
Hikâye bizindir ama kontrol kaderin elindedir.*

*Usul usul sevdiğiniz bir insan,
yanınızda olsa da olmasa da içinizden çıkmıyor.*

Bu sabah yine telefonun alarmından tam sekiz dakika önce kalktım. İnsan bir şeylere alışınca, bu durum hayatında süregelen bir şey oluyor. Eskisi kadar elime almıyorum artık telefonumu ve gereksiz gördüğüm tüm numaraları sildim. Kendini iyi hissetmek için, insanın bazı şeyleri silbilmek gibi yetenekleri olmalı. Son zamanlarda beni mutsuz eden herkesi çıkardım hayatımdan. İnsan kendi başına kalınca her şeyi daha iyi idrak edebiliyor.

Yaşadığım tüm zamanlara dönüp baktığımda, sayfalarca acı biriktirdiğimi ve bu hayatta aslında kendim için hiçbir şey yapmadığımı gördüm. Ben başkalarının mutluluğuyla mutlu olan bir adamdım ve kendime hiç zaman ayırmıyordum. Bunu iş işten geçtikten sonra anlamanın acısı beni başka bir boyuta taşıyor. Çünkü on yedi yaşındaki aşkın değerini bilemedim, on dokuz yaşında iken beni her şeyden çok seven kızı tanımak bile istemedim. Ben hep bir insana ait oldum, bana hiç ait olmayan bir insana...

İnsan hayatındaki hiçbir şeyden tam anlamıyla sıyrılmaz. Evrende o kadar çok obje var ki, onu hatırlamamak gibi bir lüksü kalmıyor insanın. Benim kurtulduğum tek şey bu aptalca saplantı oldu. Evet, saplantılardan kurtul-

mak gerekliydi ve bunu yavaş yavaş başarıyordum. Yeni bir hayat için yapmam gereken tek şey, hayatımdaki tek kadını çıkarmaktı.

Anlık şeyler sevdaya dahil olamıyor belki, ama onu düşünerek uykusuz kaldığınız geceleri unutmak hiçbir zaman mümkün olmuyor. Rüzgâr Demirsoy adından vazgeçtim ve kendime bambaşka bir kimlik yarattım. Kimsenin beni tanımadığı, sadece yazdıklarımı okuduğu bir dünya. Herkes ikinci bir hayata sahip olmak ister, belki de bunu en çok ben hak ettim. Bambaşka biri olarak doğmam gerekiyordu. En başından yanlış bir hikâyenin çocuğu oldum ben ve hiçbir zaman üzerimdeki o baskıdan kurtulamadım. Rüzgâr Demirsoy sıradan bir adam olamazdı ama ben hep sıradan bir adam olmak istiyordum. İnsanların soyadım yüzünden bana değer verdiği bir dünya istemiyordum. Sırf bunun için bile her şeyden vazgeçmeye razıyım.

Merhaba ikinci hayatım...

Bu aralar yaptığım en önemli şey, yazılarımı okuyan insanlarla konuşmak ve onlara kendi dünyamdan asla bahsetmemek. İçimdeki beni kimseye sunmadığımda kendimi çok daha özgür hissediyorum. Her gün onlarca mesaj alıyorum. Genel olarak insanların aşk acıları ağır basıyor bu mesajlarda... Bununla birlikte, maalesef insanlar çok paraları olduğunda her şeyin iyi devam edeceğini düşünüyor. İşte gerçek hayat bundan çok farklı. Para önemsizdir demiyorum ama asla her şey değildir.

Çoğu insan paranın ya da şöyle söylemeliyim, çok paranın gerçekten mutluluk getirdiğini düşünüyor. Oysa durum hiç de böyle değil. Dedemden gelen hatırı sayılır bir servete sahibim. Bununla birlikte soyadımın getirdiği bir ünüm var. Bunların hepsi gerçekten çok havalı şeyler gibi gözükse de hiçbir zaman önem verdiğim bir değer olmayacak.

Rüzgâr Demirsoy genç, bakımlı ve sayısız kadının hayalindeki bir adam. Sahip olduğu kariyer ve servet onu çok daha çekici bir adam haline getiriyor. İşte burada insan kendine şu soruyu soruyor: “Sen kimsin Rüzgâr? Eğer Demirsoy ailesinin bir ferdi olmasan yine insanlar için bu kadar değerli olur muydun?”

Hayatım bu sorunun cevabını aramakla geçti ve çözümü kendi kimliğimi unutmakta buldum. Kimsenin adını ve soyadını bilmediği bir adam olarak yaşamak her şeyden kolaydı. Ben Rüzgâr Demirsoy olmaktan korkuyordum ama bunu söyleyebileceğim tek bir insan bile yoktu etrafımda. Yalnızdım ve gerçek bir yalnızlığa kimse tahammül edemezdi. Bu yalnızlık tam olarak şuydu: “Güvenebileceğim tek bir kişi dahi yoktu.” İşte hayattaki gerçek yalnızlık budur. Diğer yalnızlıklar bir şekilde çözülebiliyor. Ben bu hayatta yalnız bırakılan ama her hatasını düzeltten görünmeyen meleklerle sahip bir adamdım.

İnsan seçimlerini doğru yapmalı, en küçük seçimler bile bütün bir hayatı baştan sona etkileyebilir. O anki ruh halinizle dinlediğiniz bir şarkı sizi ölüme de sürükleyebilir hayata da döndürebilir. Ben her zaman hayata dönmeyi denedim, çünkü hikâyemin sonunu gerçekten merak ediyordum.